

Udviklingen ude i Landet ser man bedst ved at sammenligne Tiden for Uddannelsen. Fra 1883—1909, altsaa gennem 26 Aar, steg den fra kun 2 Maaneder til 6—8 Maaneder, men i de næste 10 Aar, fra 1909 til 1919, er den steget saaledes, at de allerfleste Sygeplejersker dér har en Uddannelsestid paa 2 Aar i Sygeplejergerning og 2 Maaneder i den særlige Barselpleje.

Sygeplejerskerne har i sin Tid indsendt et Andragende om at faa en Repræsentant i Medicinalkommissionen. Dette Ønske blev ikke imødekommet. Saa meget mere Grund er der til at sige Kommissionen Tak, fordi den har fremsat et Forslag, om hvilket jeg er vidende, at der er almindelig Tilfredshed med det indenfor Sygeplejerkredse. Dog ved jeg, at man kunde ønske en lille Ændring i § 2 om, at det ikke alene skal afgøres, om en Sygeplejerske skal kunne faa Statsanerkendelse eller ej, ved Attester fra Institutioner, der naturligvis er noget upersonligt; man ønsker tillige, at der skal være Attester, udfærdigede af Oversygeplejersker.

Det kan naturligvis ogsaa befrygtes, at Sygeplejersker, der har faaet 3 Aars fagmæssig Uddannelse, skal vægre sig ved at tage Del i det Arbejde, der forefalder rundt om i Hjemmene; og Hjemmesygeplejen staar for mig som et meget, meget stort og vigtigt Led. Man kan, som sagt, befrygte, at disse Sygeplejersker skal føle sig som Folk, der sidder i et Embede, som Folk, der ikke vil tage en Haand med i husligt Arbejde, vaske et Stykke Linned, hvis det er nødvendigt, hvis den syge ikke har noget andet. Men her i København har vi jo allerede paa nærværende Tidspunkt kommunalt ansatte Sygeplejersker, og det kræves af dem, at de skal have en 3-aarig Uddannelse, men i deres Instruks staar tillige, at de maa være villige til at udføre saadant Arbejde i de Hjem, de kommer i.

Den Uddannelse, der i Øjeblikket bliver givet ved de forskellige Skoler, er noget uensartet, da der ikke er et egentligt Bindeled imellem dem. Uddannelsen vil efter Lovforslaget og efter Kommissionens Indstilling i Fremtiden blive mere ensartet. Tanken er, at man i de første to Aar skal give Sygeplejeeleverne Uddannelse i almindelig Sygepleje, et Grundlag, som skal være ens for dem alle sammen, medens det sidste Aar i særlig Grad skal benyttes til Uddannelse af det Speciale, som Eleven agter at vælge: Hjemmesygepleje eller Sygepleje af en bestemt Art af Patienter o. s. v. Lovforslaget indeholder ikke noget om, hvad denne Uddannelse skal gaa ud paa, det er overladt den højtærede Justits-

minister at fastsætte de nærmere Regler. Den højtærede Justitsminister omtalte ikke ved Fremsættelsen af Lovforslaget, hvorfor man har strøget Kommissionens Indstilling om, at Sundhedsstyrelsen skulde foretage Indstilling om disse Regler. Jeg staar noget uforstaaende overfor Grunden til, at man har strøget dette Led. For mig staar det, som om det er Sagkundskaaben, man har udskudt, men maaske betyder det kun, at man vil forenkle det hele.

Maa jeg have Lov til at lægge et Par gode Ord ind for den Uddannelse, som skal blive Sygeplejerskerne til Del, naar Loven træder ud i Livet. Det er for det første, at man sørger for at give Eleverne en Uddannelse, der gør dem vel skikkede til at foretage det Arbejde, som maatte forefalde i de Hjem, hvor de maatte komme ud for at pleje de syge, og dernæst, at man ogsaa giver dem Undervisning i social Lovgivning. Jeg tror, det vil have den allerstørste Betydning dér, hvor disse Kvinder skal færdes, at de kan være til Rede med Raad og Daad i de smaa Hjem, hvor man ofte er i Trang, men i fuldstændig Uvidenhed om, at der eksisterer Steder, hvor man kan henvende sig om Hjælp, at der eksisterer Love, efter hvilke de kan faa Hjælp, uden at det har Fattighjælps Karakter.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Fremme.

**Piper:** Det foreliggende Lovforslag er det sidste, som blev fremsendt af den i 1908 nedsatte Medicinalkommission. Det er allerede nævnt af tidligere Talere, at det Emne, som Lovforslaget omhandler, ikke først blev taget op i Kommissionens sidste Leveaar, men at det har været fremme lige fra Kommissionens Begyndelse; ja, endogsaa før Kommissionen blev nedsat, i 1907, blev der af Dansk Sygeplejeraad indgivet et Andragende, der gik i Retning af at faa lovfæstet Bestemmelser angaaende Sygeplejersker. Det er jo ganske naturligt, at den Tanke har været fremme hos Sygeplejerskerne: at der paa en eller anden Maade maatte blive givet dem en Anerkendelse, givet dem et saadant Stempel, at Befolkningen kunde skelne dem fra dem, som tilbød Sygepleje uden at have den fornødne Uddannelse. Der er for Tiden 4 200 Sygeplejersker her i Landet. Det er altsaa ikke saa ganske lille en Stab af Medborgerinder, der er beskæftiget ved denne Gerning, og det er ganske naturligt, at de, som har ofret betydelig Tid og Kraft paa at sætte sig tilstrækkelig ind i denne Gerning, vil have slaaet fast, at det Fag, som de nu er